

KIS HIRLAP

KLÁRIKA TŰNŐDÉSEL. (Lásd a 63. l.)

A HEGYTŐI TÖRPEK.

— Regé —

I z a b e l l a nénitől.

(Folytatás.)

FANI ide leginkább szeretett volna naponkint feljönni, hogy kincsét szaporíthassa, de Gunda megdorgálá és mondá: „Ez már lehetetlenség volna, s az emberke bizonyosan rossz néven venné, ha mi soha sem elégednénk meg.“

De egy hét múlva ő maga sem lelt nyugtot s csakugyan másodszor is ott találák a második tuczatot. Így jártak el már most hétről-hétre, mert készletök sohasem tartott sokáig; Gunda két zacskót varrt golyói számára, s ha a mezőn át a városba mentek, magukkal vitték a tele zacskót. Valahányszor ilyenkor játszottak, közéjük tolongtak a gyermekek s szintén velők akartak tartani. Mindnyájoknak oly igen megtetszettek a golyócskák, hogy szívesen odaadák özsonnájokat s a testvérek rendszeren nemes bőkezűséggel üriték ki tarisznyájokat. Ezért azután legközelebbi alkalommal az ősz emberke két tuczatot készített s ők ez által örömmel értesültek arról, hogy nincs kifogása eljárásuk ellen. Egyszer azonban nem találtak golyókat; azonnal mély megszegyenültséggel eszökbe jutott, miért? Épen azelőtt ugyanis oly szorgosan és hosszan játszottak, hogy elfeledkezének a munkáról s anyjok hazajövet mindent rendetlenségben talált. Lerverve távoznak s szívökre vevék a törpe néma tanítását, hogy a játék a szorgalom jutalma. Mindenkor, ha ro-

szul viselték magukat, hiányzott a szürke kabátos ajándéka, s nem vették más-ként a dolgot, mint hogyha csak duzzogna velök.

Igy mult el a nyár és az ősz; télen azonban egyikök sem gondolt a golyójátékra; ekkor majdnem elfeledve pihentek a kis ládában, melyet apjok évégre készített. De mihelyt a tavasz sugara ismét fölolvasztá a havat, mely falként tornyosult a házikó körül, mihelyt a föld ismét lágy és meleg lőn, s ismét lehete lyukacsákat furni bele: azonnal megemlékeztek golyóikról s újra játszottak, mint azt a fiúk és leányok még mai nap is teszik.

Ámde az élet nem mindig oly nyugodtan és örömteljesen folyik; kicsinyek úgy mint nagyok számára öröm és bánat változó, a jó Isten tudja miért?! s így szomorú dolgokat is kell most elbeszélmem.

Forró nyári nap volt; már korán reggel alig lehetett a hőség miatt lélegzeni s még az állatok is elbújtak a fűbe, anélkül hogy ott egy frissítő harmatcseppet találhattak volna. A fűszálak bágyadtan hajlanak le, a leggyöngébb szellő sem lengeté a fák leveleit; az egész természet betegnek látszék, oly izzó száraz volt minden. Midőn a szülék reggel napszámra indultak, az atya aggódva nézett az égre, de nem láthatott egyetlen felhőt sem. Azután mondá gyerkeinek: „Ne menjetek ma messzire a kunyhótól, azt hiszem, ma valami renkívüli időjárás lesz; de azért ne féljetek, ha egy kissé dörög is az ég, a jó Isten megóttalmazza a jó gyer-

mekeket. Én majd korábban haza jövök, s most Isten oltalmazzon benneteket.“

Dél felé már az egész ég ólomszinű volt s ámbár a nap már nem süthetett át, a nyomasztó hőség még inkább növekedett. A két gyermek nem messze a háztól egy fa alá ült s a kecske közéjük bujt. Néha azt vélték, mintha a talaj ingott volna alattok s nagy rémület fogta el őket. De mielőtt még arra gondoltak volna, hogy kunyhójukba meneküljenek, kitört a vihar és pedig oly iszonyatos erővel, hogy a fa törzsébe kellett kapaszkodniok. A dörgés borzasztó volt, a villámok sűrűen cikáztak, de egy csepp eső sem esett, csak mindig forróbbá lőn a lég, mint izzó kemenczében. A gyermekek földre borultak s arcukat a föbe rejték, hogy a villámlást ne lássák. Egyszerre nagyot roppant, mintha ég és föld összeroskadott volna; aztán ismét, ismét és így tovább; majd meghaltak ijedtökben, míg végre két erős kar átölelte őket s midőn fölpillantának, atyjok és anyjok halálsápadt arczat látták maguk előtt. Mindnyájan borzadva álltak ott, mert most már megkezdődött a legborzasztóbb felhőszakadás, melyet valaha ember látott; az ég mint a vizözönkor megnyitá csatornáit, a hegyről zúgott lefelé az ár, épen a kunyhó felé hөmpölygött s megragadván azt, földúlá, szétrombolá, s néhány percz mulva nem volt többé hajlékuk.

(Folyt. köv.)

KÁROLY URFI NEGVEDIK KALANDJA.

TAGY volt az öröm Károlyék házában: kedves vendégük érkezett, Karolina, közeli rokonuk, ki több hétig náluk akart mulatni. Linka — így nevezték mindig, — kedves, nyájas leány volt, mintegy tizenhat éves, épen egykoru Károly nővérével, Tinkával, ki ezért leginkább is örült a kedves vendégnek. Károlyhoz képest persze már kissé nagyocska volt, nem igen lehettek játszópajtások, de a jó fiu mégis nagyon örült a látogatásnak és mindig azon törte a fejét, miként szerezzen örömet és mulatságot kedves rokonának. Majd virágokat hozott neki, majd valami szép könyvet szerzett valahol, s ha egyebet nem tehetett, hát tanította Hektort, a szép fehér, fiatal uszkár-kutyát, melyet Linka magával hozott.

Ily módon Károly kifogyhatatlan volt az apró figyelmes szolgálatokban s Linka nagyon megszerette az ügyes, előzékeny fiut és gyakran mondá:

„Az én Károly öcsém a legderekabbb tizenhárom éves gavallér, kit valaha láttam. Meglássátok, még ember lesz belőle.“

A napok kellemesen multak, míg végre egyszer, midőn a két leány a kertben sétált, Linka majdnem szomoruan így szólt:

„Mamámtól levelet kaptam, — azt írja, hogy holnapután eljő értem, haza

(Folytatása az 54. lapon.)

„DE HALLD CSAK, KEDVESEM, VAN EGY JÓ ÖTLETEM. . .“ (Lásd az 54. l.)

ERDÉLYI SZÁSZ PARASZTLÉÁNY. (Lásd a 93. l.)

(Folytatás az 51. laphoz.)

kell ismét mennem, válnunk kell, kedves Tinkám! Oly nehezemre esik e gondolat! Már úgy megszoktam itt élni köztetek!

„Bizony kár is, hogy el kell menned,“ felelt Tinka. „Mi is már annyira hozzád szoktunk, hogy alig fogok meg lehetni nélküled. Milyen kár, hogy nem vagy testvérem! Mily boldog volnék! És tudom, Károlynak sem volna kifogása, mert ő is nagyon szeret tégedet.“

„Ob, Károly pompás gyerek, magam is szeretném testvéremnek. Valjon hol van most? Fogadni mernék, hogy Hektort usztatja a folyóban. Egész tudós kutyát csinál az én Hektoromból. — — De halld csak, kedvesem, van egy jó ötletem . . . mit szólsz hozzá? (Lásd a képet az 52. lapon.) Károly hetek óta oly szives és figyelmes irántam, hogy szeretném valamivel viszonzni; mit gondolsz, örülne-e annak, ha neki ajándékoznám Hektort?“

„Oh, azt hiszem, kiugrik bőréből örömeiben, mert hiszen egészen bolondja annak a kutyának, a legszebb pudlinak tartja széles e világon s úgy látszik, Hektor is nagyon ragaszkodik hozzá.“

„Jól van, ez tehát el van határozva; Hektor Károly barátunké lesz, még pedig mindjárt ma este megkapja a nagy ajándékot.“

Ezalatt Károly csakugyan a folyónál volt és tanította Hektort uszni; miután pedig a kutya jól kilubiczkolta magát, vigan ugrálva mentek hazafelé.

Utközben aztán Károly ilyenformát gondolt:

„Ma este még valami jó tréfát kellene csinálni, hogy Linkát mulattassam. Holnapután elutazik, s aztán úgy is vége a mulatságnak. Illik, hogy még egyszer kigondoljak valami jó tréfát.“

Hogy mi a jó tréfa, arról persze nagyon különbözően lehet itélni és mi tagadás benne, a mit Károly jó tréfának tartott, az rendesen olyasmi volt, a mit élemedettebb, okosabb ember semmiképp sem tartott annak. Fájdalom, most is úgy történt s Károlynak nagyon veszedelmes ötlete támadt.

„Hektor!“ kiáltott hirtelen, fülön fogva a kutyát, „ma te fogsz kisegíteni; te okos kutya vagy, majd elvégzed, a mit rád bízok.“

A kutya okos szemmel nézett kis gazdájára, mintha azt akarta volna mondani, hogy kész teljesíteni kívánságait. Károly aztán bement egy pálinkamérő boltba és néhány krajczárért szeszt vásárolván, hazasietett. Terve abból állott, hogy a kutyát lerészegíti és így Hektor mámora fogja mulattatni a társaságot. Már kissé sötétes volt, midőn hazaértek, Károly rögtön czukrot szerzett s a kutyát magával vive, bezárkozott egyik szobába. Itt aztán nagy darab czukrokat mártott a szeszbe s megetette a kutyával. Hektor roppantul szerette az édességet, különösen a fehér czukrot, ennek kedvéért a kellemetlen szesz-bűzt is eltűrte és ette a pálinkás czukrot, a míg csak Károly nyújtogatta neki. A hatás csakhamar bekövetkezett.

Szegény Hektor csodás módon megváltozott; szeme vérbe borult és tüzesen lángolt, ugatása tompa, hörgő lett s bódultan ugrált néha ölnyi magasra, majd ismét a földön hempergett és semmikép sem tudott nyugtot találni.

„Igy ni! Most jó lesz,“ szólt Károly. „Előre Hektor! Menjünk a másik szobába; ez pompás tréfa lesz.“

Kinyitotta az ajtót s a másik szobába lépett, hol anyja, nővére és Linka ültek; a kutya ijesztő vonítással ugrott utána.

Megjelenésük nagy meglepetést okozott, azt Károly mindjárt nagy örömmel látta; de nem örült annak, ami csakhamar következett. Hektor mint a szélvész rohant ide-oda a szobában s egyszerre Linka ölében termett, végig nyalta arcát, nagyot kaffantott fülébe, aztán egy ugrással Tinka hátára rohant, szétkaparta haját, fogaival végig hasítá Tinka ruháját s a következő perczben már Károly anyjának ölében ült, fogát vicsorgatva, úgy hogy a szegény asszony majd elájult ijedtében. De egy pillanat alatt Hektor már az ablaknál volt s foga közé kapva a drága függönyt, ketté repeszté, aztán nekiugrott a porcellán holmikkal megrakott állványnak s feldönté, úgy hogy a sok szép csésze, tányér csörömpölve tört ezer darabra.

Ekkor végre fölocsudtak az ijedtségből és bámulásból s Tinka kinyitá az ajtót, hogy az eszeveszett állatot kiűzzék. Károly, ki sápadozva látta tréfája eredményét, most már szintén üldözőbe vette Hektort s midőn ez végre kiszaladt, Károly utána rohant, hogy elfogja

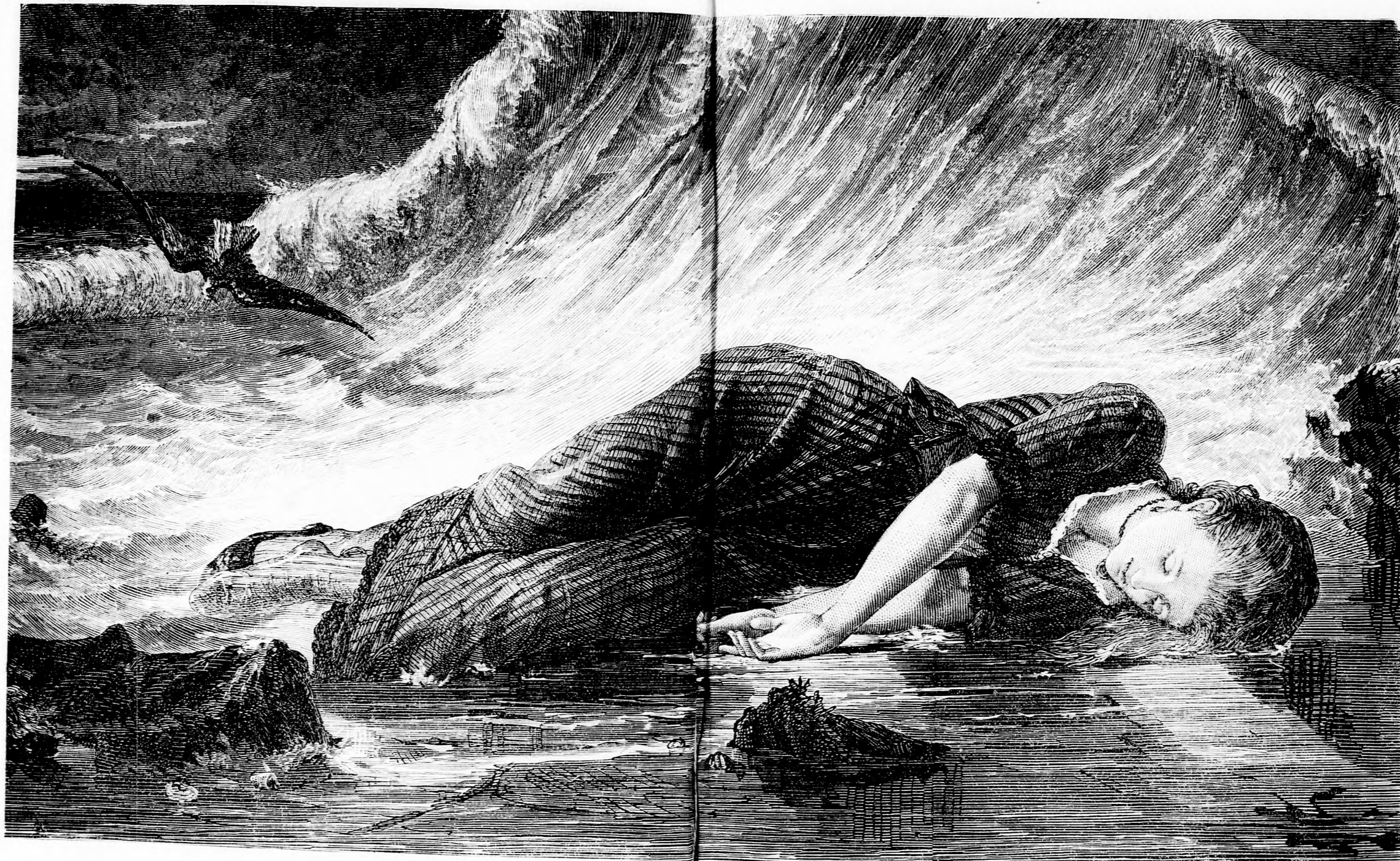
és megfékezze, nehogy még több kárt okozzon. De Hektor nekivadulva egyenesen fölszaladt az emeletre s Károly éppen akkor ért utána föl, mikor Hektor a tornác-rácsozaton át leugrott az udvarra. Károly nagyot kiáltott, de nem segíthetett többé. Egy pillanattal később Hektor szétzuzott fejjel, holtan hevert az udvar kövezetén.

Ekképen siralmas vége lett a „jó“ tréfának; Károly szomoruan, bűnbánólag vallotta meg, hogy az egészet ő okozta; mikor pedig megtudta, hogy Linka éppen ez este neki akar ajándékozni a kedves uszkárt, Károly barátunk alig tudta fékezni kétségbeesését.

Sirva temette el szegény Hektort s huzamosb ideig nem tudott megvigasztalódni. Hanem az a haszna mégis volt e balsikerből, hogy ezután jobban meggondolta, ha ismét valami „jó tréfa“ jutott eszébe.

TALÁLÓS MESÉK.

1. VAN egy híres mester, de neve nem Lukács,
Jeles fonó, szövő, de ő mégsem takács;
Mikor a tűznél fon, nem izzad mint szakács,
Nem viseli vásznát sem varga sem kovács,
*
2. Az én anyám a hold, apám pedig nap volt,
A ki világra szült, az a kerek föld volt;
Tánczra szél tanított, majd megnyomorított,
A kő porrá rontott, embercsont lágyított,
*
3. Mondd meg olyan állat hol van e világon:
A ki semmiből lett, s reggel jár négy lábon,
Délben kettőn futkos, este mozog három,
És azután van is nincs is, e világon.
*
4. Van-e olyan ország, melyben ludak szántnak,
Egyenes barázdán hol fel hol le járnak,
És a fehér földre barna magvat hánynak?

„OTTAN USZIK, LASSAN RENGVE — PART EGY GYÖNGÉD ALAK.“ (Lásd az 58 l.)

TESTVÉRI SZERETET.

vagy :

ÉLETET ÉLETÉRT.

(Képpel az 56. és 57. lapon)

DÖRDÜLVE csapott a villám
A roppanó hajóba.
Környezi víz és tűzveszély —
Nincs mi mentse, megójíja.

Gyorsan! Csolnakot a vízbe!...
Dermednek az utazók...
S majd egymáson elrohanva
Hagyják el a nagy hajót.

A csolnak színültig tele.
Egy sem férne rája több.
S az evezős szigonyával
A merülön egyet lök.

S aztán hatalmas csapással
A tengerbe el-kihajt.
Egyszerre egy vad sikoltás...
Soha még ily szörnyű jajt!

Az elmerülő hajón egy
Kis fiúcska elmaradt,
Mindmélyebbre szállt a naszád,
A víz mindjobban dagadt.

Ájulásából egy anya
Folocsudott ezalatt;
„Jaj”, kiált. „adjátok vissza
Az én kicsiny fiamat!

A én kicsi Károlykám,
Ki utánam sir amott...
Oh, adjátok vissza nékem
Az én kicsiny fiamot!”

A kormányos komoran szól:
„Asszony, már az nem lehet.
E zsfolt ladikban senki
Nem nyerhet már menhelyet!”

„Fiam, gyermekem Károlykám,
Aranyos kis magzatom,
Én szerelmes kis szülőtem...
Elmerülni nem hagyom!

Gyorsan, bátran, csak ugorjál,
Karjaimba vedd magad!...
Oh, ölemben tartalak már...
Csókolhatom fiamat!”

Igy az anya s dédelgeti
Elveszettnek hitt fiát —
De egyszerre a kormányos
Nagy haraggal így kiált:

„Ez azon csöpp, melytől a telt
Pohár kicsordul, kifut.
Ezt nem szabad megengednem —
Ki kell lökni a fiút.

Ki veled, fiú! A csolnak
Máskép legott elmerül!”
S a fiú után kinyújtja
Karjait kegyetlenül.

„Megálljatok!” szól a nővér,
„Megálljatok, emberek!
Ha kell valakinek menni:
Az testvére, én leszek!

Isten veled, édes anyám,
Ég veled, kis Károlyom!”
És egy fehér alak repül —
S a habokban berohan.

„Mari, Mari, lányom Mari!”
Vérfogyasztón így sikolt
Egy halovány, beteg, asszony —
Ah, a szegény anya volt.

Késő, késő! Hasztalan már
A kiáltás, a sirám...
Amott hompólygot egy karsu
Alakot a vad hullám.

S ott, hol szeliden csapong el
Csöndes part felé a hab —
Ottan uszik, lassan rengve,
Partra egy gyöngéd alak.

Gyászdal nyög a szél fölötte,
A sirály búsan sívít —
Csillag ragyog és a tenger
Mélán hajtja hajjait.

MINT LETT A VARGAINASBÓL TENGERNAGY.

(Három képpel a 60. 61. és 64. lapokon.)

Egy tengerparti városban élt hajdan egy szegény munkás-család. A szülők nehez munkával keresték mindennapi kenyerőket, míg egyetlen fiók majdnem mindig

kint a tengerparton kóborolt, vagy a kikötőben a hajókon mászkált s minden hajót, matrózt oly jól ismert, mint akármelyik vén tengerész. Eleven eszű, vig kedélyű fiú volt s ezért a matrózok szerették, magukkal hordozták a csónakon, míg végre a fiú úgy megszerette a tengert, hogy alig tudott tőle elválni.

Pedig el kellett válnia, mert egyszer apja így szólt:

„Fiú, te már idősebb vagy, hogyan igy dologtalanul kóborolgass nap-hosszat: beszéltem Mihály mesterrel; holnap beállsz hozzá vargainasnak.“

A fiú rimázkodott, ne adják őt vargának, ő nem tud a szűk, sötét szobában megmaradni, csak a nyílt szabad tengeren érzi jól magát, tengerész akar lenni. De apja nem hallgatott reá és másnap elvitte Mihály mesterhez, hogy tanuljon csizmát varroí és foltozni. Ez becsületes mesterség, megélhet utána idővel.

Szomorú napok következtek a szegény fiúra, minden vágya, minden gondolata kint a tengernél volt s bizony Mihály mester nem sok hasznát vette tanoncának, mert a fiú el-elgondolkozott s órákig búsan merengett a sötét műhelyben, a rábizott munkát nem végezte és többnyire pirongatás, sőt verés lett a vége. Ekként napról-napra busabb lőn, nem beszélt, alig evett s Mihály mester többször mondá: „No hiszen, ha ez a fiú tovább tanul és ilyen kedvvel tanul, ugyan soha sem lesz belőle ember; nem varr meg életében egy pár jó csizmát.“

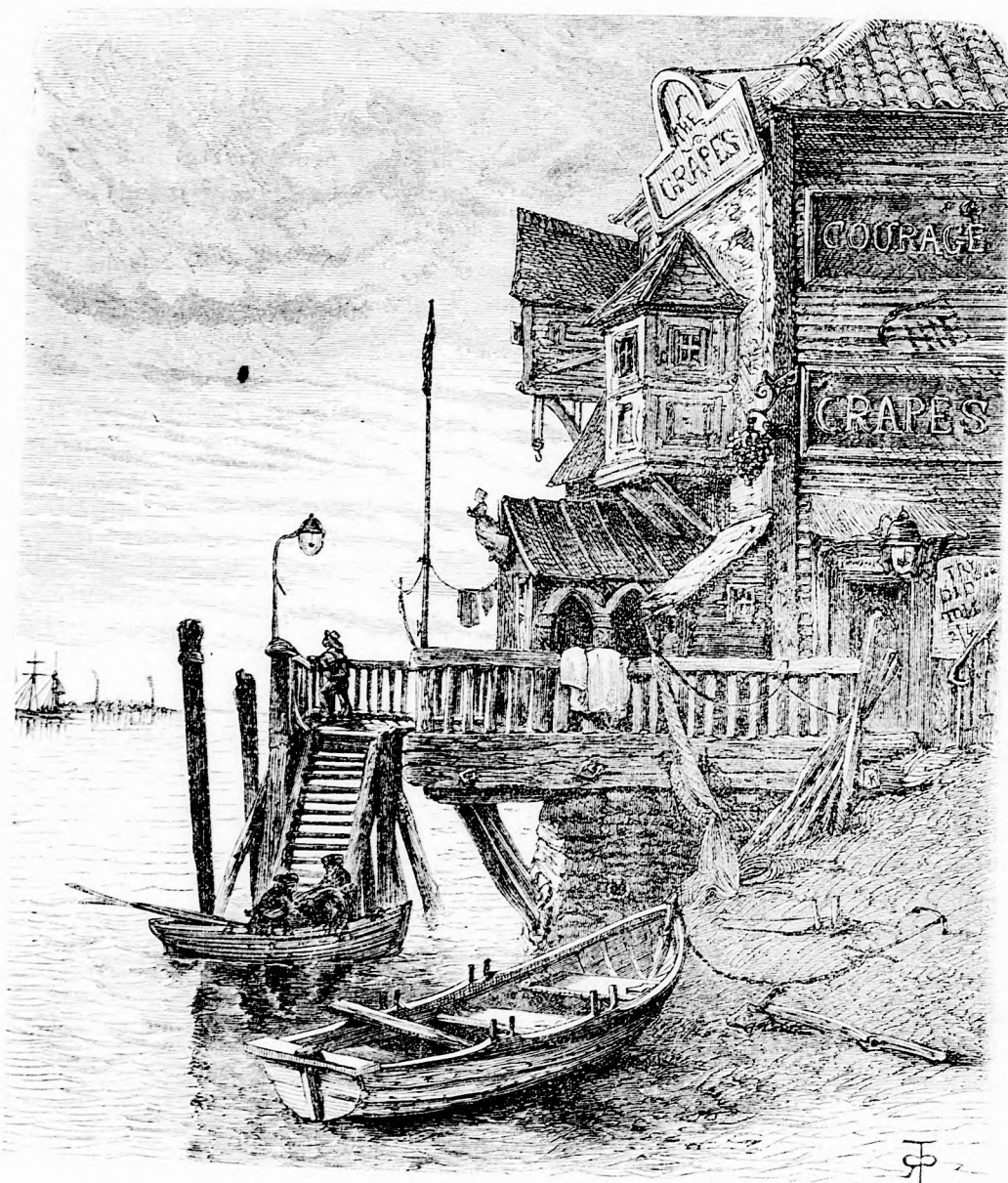
És ebben igazán volt, a fiú soha életében nem varrt egyetlen pár csizmát sem. Egy reggel a szokott időben távozott szülei házából, de nem jelent ám meg Mihály mesternél, hanem a kikötőbe ment, hol egy hajó éppen indulóban volt; ennek egyik matrózát a fiú ismerte s addig könyörgött neki, míg végre a matróz magával vitte a hajóra és mikor este a városban keresték, — kis barátunk már messze kint evezett a tengeren. A hajó Angolországba, Liverpool kikötőbe ment s oda szerencsésen meg is érkezett. A matrózok itt partra szállván, kis pajtásukat is magukkal vitték egy tengerparti kocsmába; (lásd a képet a 60. lapon) e kocsmában pedig éppen legényeket toboroztak a királyi hajóhad számára. Nem igen voltak válogatóságok, a mi kis barátunkat is megcsipték és így még az nap mint matrózfiú szolgálatban állott egyik hadi hajón.

Új helyzetében nagyon pompásan

érezte magát s mert tevékeny, ügyes, találékony volt, csakhamar a hajó összes legénysége nagyon megszerette. Nevét, mely idegen hangzású volt, átváltoztatták

és Shovelnek keresztelték s e név rajta maradt haláláig.

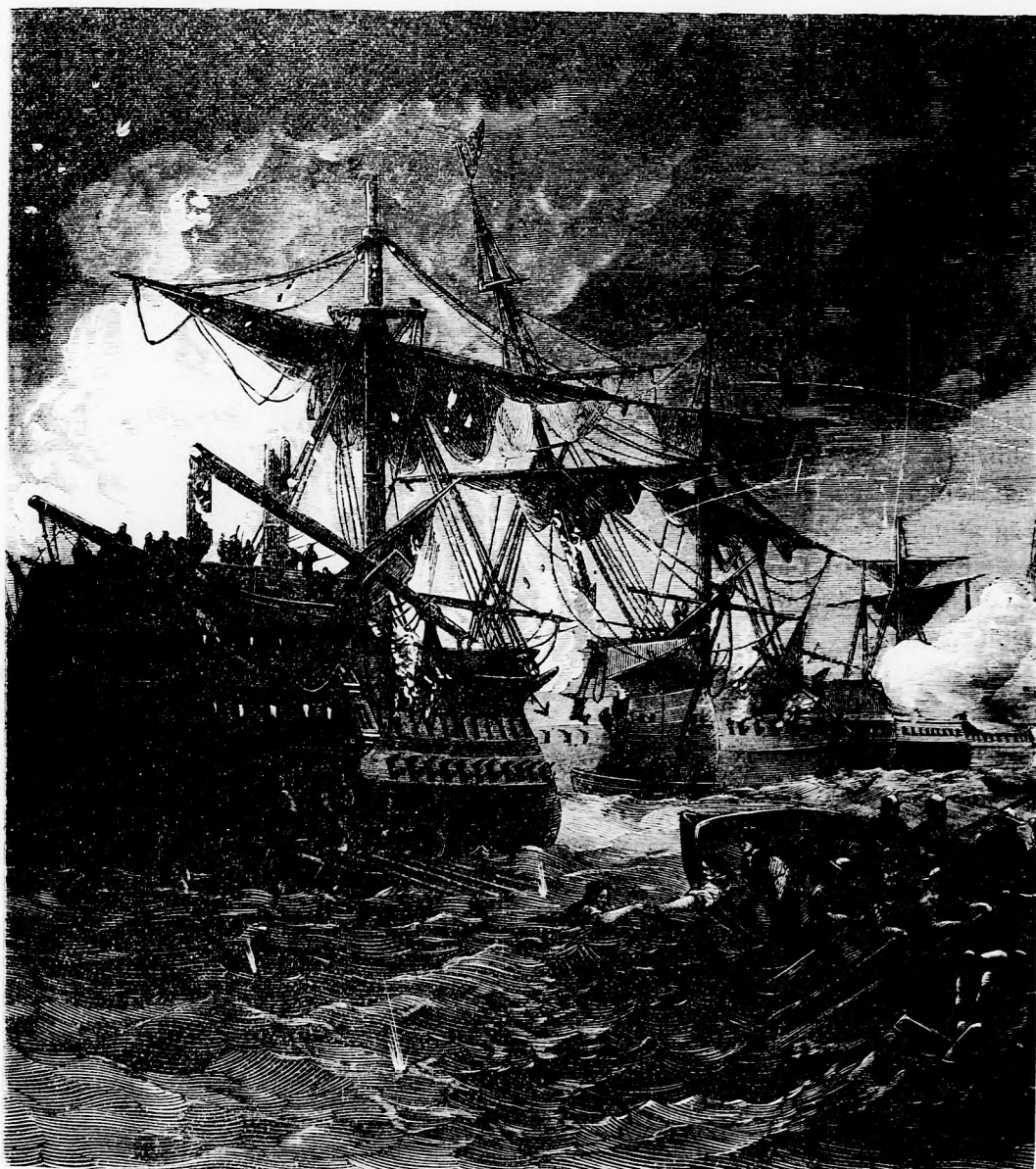
Épen akkor véres háboru folyt Angolország és Spanyolország között.

A TENGERPARTI KOCSMA. (Lásd az 59. l.)

tengeri csaták is vívottak s a kis Shovel feszülten várta, mikor lesz alkalma részt venni egy tengeri ütközetben. Nem kellett sokáig várnia, hajójuk csakhamar

parancsot kapott az indulásra és nem sokára az angol hajók szemben álltak az ellenséges hajókkal s a csata megindult.

TENGERI CSATA. (Lásd a 62. l.)

Midőn a csata javában folyt, Shovel egyszerre véletlenül épen a tengernagy — a legfőbb parancsnok mellé került s hallotta, amint ez izgatottan beszél több tiszttel.

„Akár lehetetlen, akár nem, de meg kell kísérteni,“ szólt épen a tengernagy.

„De hát oly fontos az a sürgöny?“ kérdé egyik tiszt.

„Oly fontos, hogy attól függ győzelmünk, hogy ott másik hajónkon megtudják e sürgönyök tartalmát. Tehát oda kell vinni.“

„Ez lehetetlen, tengernagy ur,“ szólt a tiszt. „Ha valaki csónakba ül, hogy oda vigye, az ellenséges hajók előtt kell elmennie s okvetetlenül összelövik. Tehát semmit sem nyerünk, sőt az ellenség elfogja sürgönyeinket.“

Ekkor a kis Shovel előlépett.

„Tengernagy ur . . . kérem . . .“ szólt akadozva.

„Mit akarsz?“ szólt egyik tiszt bosszusan. „A tengernagy urnak nincs most ideje, hogy veled beszéljen.“

„Igen, de azok a sürgönyök . . .“

„No s, mit akarsz mondani?“ szólt a tengernagy, nyájasan a fiuhoz fordulva.

„Melyik hajóra kell vinni a sürgönyöket?“ kérdé Shovel.

„Arra ott ni,“ mutatá a tengernagy.

„No's tehát, tengernagy ur, ha megbizik bennem, én elviszem oda; elbirok odáig uszni, a sürgönyöket fogaim közé veszem s minden rendben lesz.“

„Az lehetetlen!“ szólt egyik tiszt.

„Oh, épen nem lehetetlen.“

„De tudod-e, milyen veszedelemnek teszed ki magadat? Hát ha az ellenséges hajókon löni fognak rád s meglehet, hogy a hullámok közt találod halálodat.“

„Tudom, de azért nem rettenek vissza, ha győzelmünk érdekében szükség a kísérlet.“

A tengernagy bámulta a fiu bátorságát s szó nélkül átadta neki a bőrbe takart papirokat. Shovel nem késedelmeskedett s a következő pillanatban már lent uszott a tengerben, mialatt körülötte a csata tovább folyt. (Lásd a képet a 61. lapon.)

A hajón levők aggodalmas feszültséggel nézték, mint uszik a vakmerő ifju közel az ellenséges hajók előtt. De a szerencse kedvezett Shovelnek. Eljutott a másik angol hajóhoz, hol aztán kötelet bocsátottak a vízbe, melyen a fiu fölkapaszkodott. Átadta a sürgönyt, a hajó kapitánya a sürgönyben foglalt parancs szerint cselekedett s a csatát megnyerték.

A csata után a tengernagy megemlékezett a bátor fiuról, maga elé hívatta, kérdezősködött viszonyairól s mikor mindent megtudott, pártfogásába vette, taníttatta és oly fényes sikerrel tanult Shovel, hogy nem sokára tisztté neveztetett ki és aztán fokozatosan hajóskapitány lett, végre eljutott a legmagasb tengerészi méltóságra: tengernagynak neveztetett ki,

Ezt a történetet egy féllábu vén tengerész beszélte el kis unokáinak s végül így szólt:

„Hanem azért, kis fiaim, ne higyétek, hogy mert ebből a vargainasból tengernagy lett, más gyermek is helyesen teszi, ha ellenkezik szülei akaratával és megszökik, nem gondolván meg, mennyi gondot, bánatot okoz jó szüleinek. A ki ilyesmit tesz, rövid idő alatt keservesen megbánja és szeretne ismét hazajutni, pedig sokszor már nem lehet többé. A vargainas története csak azt mutatja, hogy a szorgalom, bátorság, iparkodás által még a hibás lépést is jóvá lehet lenni. Hanem azt ne feledjétek, hogy veszedelmes dolog ám rosztat tenni azért, mert talán idővel majd jó is származhatik még belőle. (Lásd a képet a 64. lapon.)

ERDÉLYI SZÁSZ PARASZTLEÁNY.

(Képpel az 53. lapon.)

KIRÁLYHÁGÓN inneni kis olvasóim is bizonyosan tudják, hol fekszik Erdély, mely most már nem külön ország, hanem együvé tartozik Magyarországgal. Erdély lakossága részben magyar, részben román és végre szász. Nem régen lerajzoltattam nektek egy erdélyi szász iskolamestert, most egy szász parasztleányt mutatok, kinek ruházata érdekesen különbözik a magyar nép viseletétől. Természetes, hogy a szász leányka maga kénytelen készíteni öltözékét s ez nem csekély munka, mert a kötény, mellény, fejdísz mind tele van nagyon fáradságos himzéssel s nem hiszem, hogy közületek, kis leányaim, sokan vállalkoznának e munkára, persze már azért sem, mert ti aligha tartjátok szépnek ezt a viseletet. A szászoknak azonban csak ez tetszik, mert ők ehhez vannak szokva.

KLÁRIKA TÜNÖDÉSEL.

(Képpel a czimlapon.)

VAN KI télen panaszojja
A nagy hideget:
Hóban, fagyban iskolába
Menni nem lehet.

Van ki őszszel panaszojja
Az esőt, szelet:
Valj' lucokban iskolába
Menni ki szeret?

Van ki nyáron panaszojja
A nagy meleget:
Hisz az ember a nagy hőben
Gyalog nem mehet?

Oh, a legkedvesebb évszak
A szép kikelet,
Melyben a tanuló hosszú
Utat is tehet!

Himes a rét, lombsátor föld
Berket, ligetet,
Vad méhe döng, madárka zeng
S pillangó lebeg.

Ah, mily bájos a természet,
Kéklők a hegyek . . .
Iskolába tavasszal is
Nehezen megyek.

A bibliai talány megfejtése, a megfejtők neve és Forgó bácsi postája a jövő számban.

A FALÁBU VÉN TENGHERÉSZ MESÉL UNOKÁINAK. (Lásd a 63. l.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott Deutsch testvérek könyv- és könyvnyomdai műintézetében Budapesten. Ára negyedévre 1 frt 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.